

Милан Ненадић

БЕСЕДА НА ДОДЕЛИ ЖИЧКЕ ХРИСОВУЉЕ

Радост коју осећам примајући ову повељу у Жичи тешко је обухватити речима мада се зна да су од постања песници господари речи, дакле најизлишнијег сјаја. И сама Жича од свог постања, од Стефана Првовенчаног и брата му Саве, уграђена је у биће нашег национа и стоји у времену као златна жишка, као светионик, као она дивна ватра коју су преци ложили да се и на удаљним местима види и разгорева међу својима. Ту су се крунисале краљевске главе и устоличавани епископи, а Бог је добар и ваљда ће дати да тако и остане.

Од објављивања моје прве књиге, 1971. године, под називом *Стефанос*, прошло је безмало пола века. Долази време подвлачења црте. Позеција ми је, нећемо се лагати, пружиала тренутке радости, али и сате тешке муке, поготово кад крај толиких речи бирам ону праву која би требало да се, попут медоносне пчеле, заустави на правом месту и понесе све мисли и осећања као угаони камен. Већ дуго знам а је реч страшна одговорност и да се целог живота упињем да ту одговорност понесем. Али још ме не напушта осећај пред тим реченичним изобиљем да бих могао да погледом прогорим папир на оном месту које тражи праву реч, а та реч неће и неће. Као што сам знао да се од радости гласно насмејем, да вриснем што је она права, она неопходна, она лековита реч слетела баш тамо где треба. Ко не зна с каквим је мукама скопчано певање, тај не зна ни за задовољство о добро обављеном послу. Певање на мом матерњем језику причинило ми је ретка задовољства. Једно од таквих је и ово у Жичи.